

Ἡ μουσικὴ ἤρесе πολὺ εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοινόν. Ἐκρίθη ὡς ζωηροτάτη καὶ πρωτότυπος. Ἐχει πολλόν ἀπὸ ἄριες καὶ μοτίβα χαρούμενα. Τὰ χορικά εἶνε ὡραιότατα, δύο δὲ ἰντερμέτζα ἡμποροῦν γὰρ παραβληθῶν πρὸς τὰ καλλίτερα τοῦ εἶδους τούτου. Τὸ χωρηιατόπουλο λέγει περιπαθέστατα τραγούδια, χαριτωμένος δὲ εὐθυμὸς τύπος· ὁ τοῦ Ἀντιβισιλέως. Ὁ πολὺς κριτικὸς τῶν «Κυριακάτικων Τάϊμς» Γκράϊν γράφει διὰ τὸν «Βιλεντίνον»: Εἶνε μία ἀπόλαυσις γὰρ ἀκούσῃ τις τὴν μουσικὴν αὐτήν, ἥ ὁποία εἶνε ὅλη τέχνη καὶ ἔμπνευσις. Ὁ κ. Λαμπελέτ προσέρχεται ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ φαντασία του εἶνε φυσικὸν χάρισμα. Γνωρίζει προσέτι τὴν ἄξιαν τῆς ἐνορχηστρώσεως καὶ εἰξεύρει καλὰ τί ἀρέσει εἰς τὸ κοινόν. Ὑπάρχουν καὶ ρωμάντζες καὶ μερικά βάλς ποῦ προσκολλῶνται εἰς τὴν μνήμην καὶ ἄθελα ψιθυρίζονται· τὸσον εἶνε αἱ μελωδίαι ῥέουσαι, ἐλκυστικαὶ καὶ εὐάρεστοι εἰς τὴν ἀκοήν.

Ἄλλος κριτικὸς ὠνόμασε τὸν κ. Λαμπελέτ ἄξιον διάδοχον τοῦ Σώλβαν τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ κλασσικῶν κωμικῶν μελοδραμάτων.

Ὁ κ. Λαμπελέτ ἔλαβε προτάσεις ἀπὸ πλείστα μεγάλα ἐπαρχιακὰ θέατρα καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου θὰ παιχθῇ ἐν μέρος μελοδράματος τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου. Ὁνομάζεται «Βεατρίκη» ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον ἔργον τοῦ Μαίτεργλιγκ, εἶνε δὲ τὸ πρῶτον μελόδραμα τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ νεαρὸς συνθέτης. Παιχθὲν ἦδη ὑπ' αὐτοῦ εἰς στενὸν κύκλον φιλομούσων ἐκρίθη εὐμενῶς.

— Εἰς Παρισίους ἰδρῦθη νέον θέατρον, τὸ «Θέατρον τῶν Συμμάχων» μὲ σκοπὸν γὰρ γνωρίσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν συμμαχικῶν κρατῶν. Τὸ πρῶτον παιχθὲν ἔργον ἦτο τὰ «Κόκκινα σάχνα», τετράπρακτον δραματικὸν ποίημα τοῦ Αἰκάρ. Ἑλληνικὸν ἔργον θὰ παιχθῇ ἄρα γε;

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὴν ἔκθεσιν τῆς ὁμάδος ἡ «Τέχνη» ἐπεσκέφθησαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐκφρασθέντες εὐμενῶς διὰ τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης. Ἦγοράσθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως τὰ ἑξῆς ἔργα: Ἡ «Μελαγχολικὴ» τοῦ κ. Βυζαντίου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ταμπικοπούλου καὶ οἱ «Ξενύχτηδες» ὑπὸ τῆς κ. Φραντζῆ, τὸ Φρούριον Κερκύρας καὶ ἡ Παλαιοκαστρίτσα τοῦ κ. Κογεβίνα ὑπὸ τοῦ κ. Προβελεγγίου, ἡ Αὐτοπροσωπογραφία τοῦ κ. Λύτρα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου, ὁ «Χάρος» τοῦ κ. Παρθένου ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας, Ὁ «κῆπος», ἡ «Χαρά» καὶ ἡ «Ἀμμονδιά» τοῦ κ. Περβολαλαράκη ὑπὸ τῶν κ.κ. Ν. Ἀθανασιάδου, Π. Παπαγεωργίου καὶ Ν. Ὁθωναίου, ὁ «Κηφισὸς» τοῦ κ. Στεφανοπούλου ὑπὸ κ. Καβαράκη, τὰ «Χιόνια» τοῦ κ. Φωκᾶ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἐμπειρίκου, ἐκ δὲ τῶν ἔργων τοῦ κ. Ὁθωναίου ἠγοράσθησαν ἡ «Θημωνιὴς» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ, τὸ «Θέρος» καὶ ἡ Σταχυολόγες ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μιχαηλίδου, τὸ Ποτάμι ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἐμπειρίκου, ὁ «Βάλτος» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Τσουκαλᾶ.

— Ἐτερωτώθησαν οἱ διακοσμητικοὶ πίνακες διὰ τὸ μέγαρον τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἐμπειρίκου. Ὁ κ. Γερασιώτης ἔξωγράφησε τὴν «Ἀποθέωσιν τῆς Δήμητρος», ὁ δὲ κ. Μαθιόπουλος τοὺς «Μύθους τῆς θαλάσσης» ἀμφοτέρω πλῆρῃ ἑλληνικοῦ φωτὸς καὶ χάριτος. Πρώτην φορὰν ἐν Ἀθήναις ἐκτελοῦνται ὑπὸ Ἑλλήνων ζωγράφων τοιαύτης πλυμεροῦς συνθέσεως *rap-naux décoratifs*. Ἰὸ μέγεθος τῶν εἰκόνων ἐμποδίζει ἀτυχῶς τὴν ἐκθεσίαν τῶν εἰς κοινὴν θέαν.

— Ὁ κ. Β. Μποκατσιάμπης ἐφιλοτέχνησε ὡραιότατην προσωπογραφίαν τῆς δεσποινίδος Βούρου.

— Ἡ κ. Ἀντ. Ἐμπειρίκου ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. Ἐπ. Θωμόπουλον τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλου πίνακος με θέμα τὸν χειμῶνα. Ὁ καλλιτέχνης θὰ εἰκονίσῃ τὰ χιονισμένα βουνὰ τῶν Καλαβρῶτων.

— Αἱ συντεχνίαι Βόλου ἀπεφάσισαν τὴν ἰδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Μῶsson ἐξετέθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» τὰ σχέδιά του διὰ τὸν ἐξωρωϊσμὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Θεσσαλονίκης. Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς.

— Αἱ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Καποδιστρίου εἰσφοραὶ ἀνῆλθον μέχρι 1 Μαρτίου εἰς δρ. 3,364.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ δ-νις Ἀγγελικὴ Κοτσάλη καὶ ὁ κ. Σουλτσε ἐν μουσικοφιλολογικῇ προεσπερίδι δοθεῖση εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, συνέδεσαν ἁρμονικῶς μουσικὰς συνθέσεις καὶ ποιητικὰς ἐμπνεύσεις. Ὁ κ. Σουλτσε ἔπαιξε τὸ *Concerto* τοῦ Μότσαρτ καὶ ἐπανάλαβε τὸ ὡραιότατον *Gonserto* τοῦ Μπρούκ, ἀναδειχθεὶς ἀριστοτέχνης εἰς τὸ λυρικώτατον *adagio*, τὴν *Berceuse* τοῦ Φωρὲ καὶ τὴν *Serenάτα* τοῦ Mlynarski. Ἡ δ-ις Κοτσάλη ἀπήγγειλε μὲ αἴσθημα, ὅπερ ὑπεροβήθησεν ἡ καλῶς γυμνασμένη φωνὴ τῆς.

Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων αἵτινα ἀπήγγειλεν, τὸ Ἑλληνικὸν ἢ «Ἐκλογὴ τῆς Ἑσθῆρ» τοῦ κ. Πολέμη σὲν ἦτο... ἐκλογὴ ἐπιτυχής. Τὸ Γαλλικὸν *L' Appel apres le combat* τῆς κ. Ροστάν ἦτο ἐπικαιρον. Ἀλλ' ἡ δ-νις Κοτσάλη τὴν τέχνην τῆς ἔδειξε εἰς τὸ τέλος τοῦ προγράμματος. Ὑπεδύθη διὰ τῆς φωνῆς τέσσαρα πρόσωπα εἰς ἀπόσπασμα τῆς «Ἀντείας» τῆς μεγαλοστόμου τραγωδίας τοῦ Σιέγκεβιτς, τῆς ἐξαχθείσης ἐκ τοῦ μυθιστολήματος τοῦ «*Suivons-le*». Ἐπαιξε μέρη τῆς Ἀντείας, τοῦ Ἰάγου συζύγου τῆς Ἀντείας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ τοῦ Πιλάτου μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἑκφρασιν.

— Ἡ νεαρὰ διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου, δεσποινὶς Θεοδώρα Σαμοῖλη εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν ἦν ἔδωκε μετὰ τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον

ἔδειξεν ἰκανὰ χαρίσματα ἐκτελέσεως τεχνικῆς. Ἐπαίξε τὸ Prélude καὶ Fugue τοῦ Σαμπάτι, τοῦ Σοπὲν τὸ Impromptu καὶ τὴν Πολονέζαν, τρία σύντομα τοῦ Ραχμανίνωφ ἐπικρολούθησαν τὸ Πρελούντιο εἰς σὺλ ἔλασσον, μία Romance τοῦ Σοῦμαν καὶ τοῦ Λιστ τὸ «Dans les bois» καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Κονσέρτου εἰς re ἔλασσον τοῦ Ρουμπινστάϊν συνοδείᾳ ἐπὶ δευτέρου κλειδοκιμβάλου τοῦ κ. Σ. Φαραντάτου. Ἡ δ. Σαμοῖλη ἐξετέλεσε ὅλον τὸ πρόγραμμα μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Τῆς συναυλίας μετέσχε καὶ ἡ τελειόφοιτος τοῦ βιολοντσέλου δεσπ. Μαρία Πίστη διὰ τριῶν ἐκλεκτῶν τεμαχίων.

— Ἡ καθηγήτρια τοῦ ἄσματος κ. Εἰρ. Σκέπερς εἰς τὴν ἐφετεινὴν συναυλίαν τῆς ἐτραγοῦδῃσε μὲ πολλὴν τέχνην. Ἡ φωνὴ τῆς ἐξετιμῆθη πάντοτε διὰ τὴν εὐστροφίαν καὶ διὰ τὴν δύναμιν.

— Ἀνευστάθη τὸ Ἑλλ. κουαρτέτον ἐγχόρδων ὀργάνων. Παρέμειναν μόνον οἱ κ.κ. Καζάζης (β' βιολί) καὶ Οἰκονομίδης (βιόλα) ἐκ τῶν παλαιῶν, καὶ προσεληφθησαν οἱ κ.κ. Λυκούδης (α' βιολί), Γ. Κωνσταντινίδης (βιολοντσέλλο), τῇ συμπράξει καὶ τοῦ κ. Σ. Φαραντάτου (πιάνο). Ἡ πρώτη ἐμφάνισίς των ὑπῆρξε πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Ἐπαίχθησαν δύο κουαρτέττα : τοῦ Μότσαρτ (εἰς οἱ μπερὸλ μεῖζον) τοῦ Μπετόβεν (εἰς λα μεῖζον, ἀρ. 5) καὶ δύο κοννίντέττα : τοῦ Σοῦμαν (εἰς μι μεῖζον) καὶ τοῦ κ. Α. Μαρσίκ τὸ «Μοιρολόγι», ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν γνωστὸν θρῆνον τῆς Θεσσαλίας. Ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα, τὸ τόσῳ ἐκλεκτόν, ἐξετελέσθη μὲ ἁρμονικὴν τέχνην καὶ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν, τιμῶσαν τοὺς φιλοτίμους καὶ ἱκανοὺς καλλιτέχνας. Τὸ andante τοῦ κουαρτέττου Μπετόβεν καὶ τὸ un poco largamente τοῦ κοννίντέττου Σοῦμαν ἀπεδόθησαν θαυμάσια. Ἡ δοξαριὰ τοῦ κ. Λυκούδη ὑπὲρ ποτε καλὴ καὶ συγκρατημένη. Τὸ θετικὸν παίξιμο τοῦ κ. Καζάζη, τὸ ἔντονον τοῦ κ. Οἰκονομίδου, τὸ αἰσθηματικὸν τοῦ κ. Κωνσταντινίδου — βιολονσελίστα μὲ εὐρύτατον μέλλον — ἀπετέλεσαν ἐν σύνολον ὁμοιογενὲς καὶ αἰσθητικόν, ἀντάξιον τῆς κλασικῆς ἐμπνεύσεως, ἥς τόσῳ μετριοφρόνως ἀλλὰ καὶ εὐσυνειδήτως ἀνέλαβον τὴν ἐρμηνείαν.

— Ἡ πρώτη ἐμφάνισις ἐν ἰδίᾳ συναυλίᾳ τῆς διπλωματούχου καὶ μεταλλοῦχου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν δεσποινίδος Μαρίας Παπαγιαννοπούλου ἐδικαίωσε τὴν περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ἀξίας φήμην. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἐκλεκτὰς καὶ δυσκόλους συνθέσεις, ἃς ἐξετέλεσε μετὰ σπανίας δεξιότητος καὶ τέχνης. Ἐπαίξεν ἐν ἀρχῇ μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σουλτσε τὴν Σονάταν εἰς φά μεῖζον τοῦ Μπετόβεν μὲ τὴν προσιδιάζουσαν εἰς τὴν κλασικὴν μουσικὴν αἰσθητικότητα. Ἰδίως τὸ adagio ἀπεδόθη ἐκφραστικώτατα. Εἰς τὰς δύο κατόπιν συνθέσεις τοῦ Σοπὲν, τὴν Nocturne καὶ τὴν Ballade, ἔδειξε βαθεῖαν ἀντίληψιν, συνδυαζομένην μὲ θαυμαστὴν εὐστροφίαν. Ἡ δ-νὶς Παπαγιαννοπούλου ἀναπτύσσουσα ὁλοὲν τὰ καλλιτεχνικά αὐτὰ χαρίσματα θὰ διακριθῇ ἀσφαλῶς ἐιδικώτερον ὥς ἐρμηνεύτρια τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Ἡ νεωτέρα μουσικὴ ἀντεπροσωπεύθη διὰ τριῶν συντόμων, ἀλλὰ πολὺ χαρακτηριστικῶν συνθέσεων Ἐπαίξε τὸ «Abaresquo» τοῦ Ντεμπυσσύ, μεστὸν θελκτικῆς μελωδίας καὶ ποιήσεως, τὸ Scherzo τοῦ Jádassohn, ἐλαφρὸν καὶ χάριεν, καὶ τὸ Capriccio τοῦ Longo, τεχνικώτερον καὶ δυσκολώτερον εἰς ἀπόδο-

σιν. Εἰς τὰ τεμάχια αὐτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο τελευταῖα διὰ πρῶτην φορὰν ἐπαίζοντο ἐν Ἀθήναις, διεκρίθη διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν toucher. Εἰς τὸ τέλος μᾶς ἐπεφύλαξε τὴν θαυμασίαν Polonaise τοῦ Λίστ, τὴν ὁποίαν αἱ προσοδῆκαι τοῦ Μποζόνι κατέστησαν δυσκολωτάτην. Ἐπαίχθη μὲ κάποια νευρικότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγαλὴν εὐχέρειαν. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐν γένει τοῦ προγράμματος, ἡ δεσποινὶς Παπαγιαννοπούλου διεκρίθη διὰ τὸν μηχανισμόν τοῦ παιξίματος, διὰ τὴν ἀκριβείαν, τὸν χρωματισμόν, τὴν προσοχὴν εἰς τὰς λεπτομερείας. Ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει μεγάλον temperament, εὐκιρινεῖ μουνικὸν αἰσθημα.

Ὁ κ. Σουλτσε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Α. Σκόκου μὲ τὴν γνωστὴν δεξιοτεχνίαν του ἐπαίξε τὴν «Berceuse» τοῦ Φωρέ, τὴν «Canzonetta» τοῦ Ντ' Ἀμβρόζιο καὶ τὴν Σερενάταν τοῦ Τσαϊκόφσκι.

— Ἡ τρίτη συναυλία τῆς ἐφετεινῆς περιόδου τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου, ὑπῆρξε περισσύτερον ἐπιτυχὴς τῆς προηγουμένης. Τὴν ἐκόσμησεν ἡ πέμπτη συναυλία τοῦ Μπετόβεν—ἀριστοῦργημα τέχνης—πλήρης ἐκφράσεως. Εἶνε ἡ συχνότερον ἐκτελουμένη εἰς τὰς συμφωνικὰς συναυλίας ὡς ἐκλογονόητος, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πλήρους ὁριμότητος τοῦ μεγαλοφροῦς συνθέτου. Τὸ τρίτον μέρος τῆς Συμφωνίας εἶνε τὸ πλέον ὑπέροχον — μία τραγικὴ εὐθυμία — καὶ εἰς αὐτὸ δὲ δὲν ὑστέρησεν ἡ ὀρχήστρα, ὅπως καὶ εἰς τὸ «Cockaigne» τοῦ Ἀγγλοῦ συνθέτου Elgar, τὸ ὁποῖον εἶνε δυσκολώτατον διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τέχνην τῆς ἐνορχηστρώσεως. Εἶνε συμφωνικὴ περιγραφή μιᾶς Λαϊκῆς ἐορτῆς τοῦ Λονδίνου, μίγμα πνεύματος καὶ χάριτος, χαρὰς καὶ μελαγχολίας. Τὸ τελικὸν choral, εἶνε πλήρες μεγαλείου.

Μετὰ πολλῆς συμπαθείας ἠκούσθη κατόπιν τὸ βιολί τοῦ κ. Μπουσιντιτύ, ὅστις μὲ ὑπόκρουσιν ὀρχήστρας ἔπαιξε τὸ «Λάργο» τοῦ Πουγγάνι-Κράϊσλερ καὶ ἔπειτα τὴν Εἰσαγωγὴν καὶ Ρόντο τοῦ Σαίνς-Σάνς.

Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον προεκάλεσεν ἡ ἐκτέλεσις δύο ἐκλεκτῶν συνθέσεων τοῦ ἀειμνήστου Σαμάρα. Ἐπαίξε μὲ ἀληθινὴν στοργὴν ἡ ὀρχήστρα δύο χοροὺς ἀπὸ τὴν Φλόρα Μιράμπιλι τὸ Danza dei Guonri καὶ τὸ Danza dei Fiori, τὸ πρῶτον διακριτόμενον διὰ τὴν ἐνορχήστρωσιν καὶ τὸ δεύτερον διὰ τὴν αἰσθηματικότητα καὶ μελωδίαν, ἐφ' ἧς ἐπέδρασαν ὅπωςδῆποτε ἡ Ἱταλικὴ μουσικὴ. Ὁ δεύτερος χορὸς, τῶν Ἀνθέων, ἤρρεσεν ἐξαιρετικῶς, διὸ καὶ ἐπαυγλήθη. Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν ἐπαυγλήψιν τοῦ «Μαθητευομένου μάγου» τοῦ Ντυκάς.

— Ὁ κ. Κ. Τριανταφύλλου ἐνεφάνισε τέσσαρας ἀπὸ ἐνὸς ἔτους μαθητρίας, ἃς ἐκγυμνάζει ἤδη διὰ τὴν ἐκκολαπτομένην Μελοδραματικὴν σχολήν. Τῆς συναυλίας τὸ πρόγραμμα ποικίλον καὶ πλούσιον, ἐξήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου, ὅστις κριτικῶς, κῶς ἐπλημμύρησε τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Τριανταφύλλου εἶνε γνωστὰ τὰ προτερήματά του τῆς καθαρᾶς diction, τῆς μεθόδου, τῆς ἐκφράσεως, ὅπως καὶ τὸ μειονέκτημα τοῦ ἐλαφροῦς ἔργου εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τόνους, τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν γαλλικῶν masales. Ὁ κ. Τριανταφύλλου εἶχε τὴν εὐτυχίαν ἐμπνευσιν νὰ τραγουδήσῃ Ἑλληνικὰς συνθέσεις, ἀφῆσας διὰ τὰς μαθητρίας του τὴν ξένην μουσικὴν. Ἐτραγοῦδῃσε τὸ Προσῶνυμα τοῦ κ. Γ. Λαμπελὲτ ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Νικεράνα βραβευθὲν πέρυσιν εἰς τὸν Ἀβερῶφειον μουσικὸν

διαγωνισμὸν καὶ τὸ «Δὲν θὰ ξεμάσω» τοῦ κ. Ψαρούδα, ἐπὶ στίχων τοῦ Τσοκοπούλου. Ἀμφότερα ἡ κοῦσθησαν διὰ πρώτην φορὰν. Τὸ δεύτερον ἤρρεσεν, ἂν καὶ δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν οὔτε οἱ στίχοι, οὔτε ἡ μουσική. Τὰ δύο γίνωστὰ ἄσματα τοῦ κ. Καλομοίρη «Γρηὰ ζωὴ» καὶ «Γυργὴ ὁ Μενέλαος» ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ μεγαλειέταν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ «Ἐπίκλησις εἰς τὴν Ἥραν ἀπὸ τὴν «Διδῶ» τοῦ κ. Λαυράγκα. Ἦτο τὸ ὡραιότερον ἐκ τῶν Ἑλλ. τεμαχίων.

Ἐκ τῶν μαθητριῶν τοῦ κ. Τριανταφύλλου καλλιτέρα εἶνε ἡ δ. Καραλοπούλου, ἔχουσα φωνὴν ἔντονον· ἐτραγοῦδησε τὴν Μεγάλην μονωδίαν τῆς «Τραβιάτας» ἐνθουσιάσασα μὲ τὰς vocalises brillantes τοῦ τέλους. Ἦρρεσεν τὸσον ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα. Ἡ δεσπ. Κάκια Φαραντάτου ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ τὴν «Βιλανέλλαν» τοῦ Dell Acqua, ἂν καὶ ἡ φωνή της, ἀρκετὰ διανυγής, εἶνε ἀδύνατη ἀκομῇ. Ἡ δ. Μαρία Μεσολαυρὰ ἔψαλλεν ἐν δυφδίᾳ μετὰ τοῦ κ. Τριανταφύλλου συνοδείᾳ ὀρχήστρας τὴν «Κορσικανικὴν ἐκδίκησιν» (Βαρκαρόλλαν) τοῦ κ. Μαρσίκ καὶ δυφδίαν ἐκ τῆς α' πράξεως τῆς «Μανόν». Ἡ δ. Μεσολαυρὰ, πρόφην μαθήτρια τῆς δ. Γκίνη, ἔχει φωνὴν καλλιερημένην καὶ εὐχρον προσόντα ἐπιδεικνέντα ἐπαρκῶς εἰς τὴν δυφδίαν τῆς «Μανόν», ἥτις ἀπεδόθη μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ ζωηρότητος. Ἐν τέλει ἐψάλλῃ ἡ τρίτη πρῶξις τοῦ «Βερθέρου» ὑπὸ τοῦ κ. Τριανταφύλλου, ἔχοντος ἐκατέρωθεν τὴν δ. Κοτζιὰ καὶ τὴν δ. Φαραντάτου. Ἡ φωνή τῆς δ. Κοτζιὰ διακρίνεται εἰς εὐρύτητα «βελύμ» καὶ εἰς πλαστικότητα.

— Εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ὁδείου οἱ μαθηταὶ τῆς κ. Καμπανάκη ἔδωσαν συναυλίαν ἄσματος. Αἱ ὑψίφωνοι δνῖς Πατρικίου καὶ κ. Λογοθέτου καὶ ὁ βαρύτονος κ. Βλυσίδης, τοῦ ὁποῖου τὸ μέλλον προσιωνίζεται ἐπιζήλον, ἐτραγοῦδησαν τεμάχια Ἑλληνικῶν μελοδραμάτων καὶ δύο ἄσματα τοῦ Σαμάρα.

— Ἡ δευτέρα συναυλία μουσικῆς δοματίου τῶν κ.κ. Σουλτσε καὶ Φαραντάτου ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς σονάτες: τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Μπετόβεν καὶ τοῦ Λεκευ. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς σονάτας τοῦ Μότσαρτ ὑπῆρξε λεπτή ἀλλ' ὁ κ. Σουλτσε ὑπέρβησε εἰς ἐκδήλωσιν πάθους, Ἡ τοῦ Μπετόβεν, πλήρης πάθους καὶ συγκινήσεως· ἰδίως τὸ α' μέρος ἐπαίχθη τέλεια· ὁ κ. Φαραντάτος ἐξετιμήθη διὰ τὸ ρυθμικὸν καὶ ἀβρόν παιξίμω του. Ὁ Σουλτσε διεκρίθη κυρίως εἰς τὴν τρίτην σονάταν, ἣν φαίνεται αἰσθανόμενος ἰδιαίτερος. Ἡ σονάτα τοῦ Λεκευ ἄγνωστος εἰς τὰς Ἀθήνας· εἶνε ἀρκετὰ δύσκολος εἰς νόησιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν.

Ὁ Λεκευ ἀπέθανε μόλις 23 ἐτῶν, ἡ μοναδικὴ δὲ αὐτῇ σονάτα του εἶνε ἕνας ὕμνος τῆς νεανικῆς ζωῆς. Ἐχει ὁρμητικὸν πάθος, τὸ ὁποῖον ἐνισχυθὲν δὲν ἀπεδόθη ἐπαρκῶς, ὅπως πάλιν τὸ μέρος tres lent ἐπαίχθη ὑπερβολικὰ ἀργὰ καὶ κάπως κουρασμένα.

— Διὰν ἐπιτυχίᾳ ὑπὸ ἐποψιν ἐκτέλεσεως καὶ κο-

Ἡ ὑψίφωνος δ. Φλώρα Πασχάλη

σμικῆς συγκεντρώσεως ἡ συναυλία τῆς νεαρᾶς διπλωματούχου τοῦ ἄσματος δεσποιν. Φλώρας Πασχάλη, μαθητριάς κ. Φωκά. Ἐξετέλεσε τὸ ἀρκετὰ δύσκολον καὶ πλούσιον πρόγραμμα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν. Ἡ φωνή της διανυγής, ἐκφραστική, συμπαθής, ἠκούσθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Τὸ κλασικὸν μέρος τοῦ προγράμματος, περιλαμβάνον ἄσματα τοῦ Χαίνδελ, τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Ρομπενσταϊν, ἀπεδόθη πολὺ καλὰ· τὴν μεγαλειέταν ὅμως ἐπιτυχίαν συνεκέντρωσε τῆς «Αἰδᾶς» τὸ μέρος Bitorna vincitor, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δ. Πασχάλη ἀπέδειξε μεγάλα προσόντα δραματικῆς ὑψίφωνου. Ἦρρεσαν ἐπίσης πολὺ τὸ Enfant prodigue τοῦ Δεμπυσσύ καὶ ἡ μονωδία τοῦ «Πρωτομάστορα» συνοδείᾳ πλαγιάου καὶ κλειδοκυμβάλου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπανελάβεν. Ἐπίσης ἐτραγοῦδησε πολὺ καλὰ τὸ «Εἰδύλλιον» καὶ τὸ «Μάνα καὶ γνιὸς» τοῦ Σαμάρα. Ὁ κ. Λυκούδης ἐπαίξε τέσσαρα πολὺ εὐμορφα τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ «Νοσταλγία» τοῦ κ. Πανουργιὰ καὶ τὸ «Adagio Pathetique» τοῦ κ. Μαρσίκ ἠκούσθησαν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» ἔδωκε τὴν πρώτην ἐφέτος συναυλίαν τῆς ὀρχήστρας τῆς. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανεν ἐκλεκτὰς συνθέσεις, τοὺς «Γάμους τοῦ Φίγαρο» τοῦ Μότσαρτ, ἄσματα Μασσενέ, Γκοντάρ καὶ τῶν ἰδικῶν μας κ.κ. Καλομοίρη καὶ Λάβδα. Μετέσχον τῆς συναυλίας ἡ δ. Ε. Βαφειάδου

(ἄσμα) καὶ ἡ δ. Κική Λεβαντή (σόλο μανδολίνου) διπλωματοῦχος τῆς Μανδολινάτας. Τὸ ἐσχάτως καταρτισθὲν κλασικὸν κουαρτέτο ἐκ τῶν κ. κ. Κ. Λάβδα, Ι. Λάβδα, Βεντούρη καὶ δ. Λάσκαρη ἔπαιξεν ἐπιτυχῶς τὸ κουαρτέτο εἰς ντὸ ἔλασσον τοῦ Μπετόβεν.

— Εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου κ. Α. Μαρσίκ ἀπενεμήθη ὁ ἀργυρὸς σταυρὸς τοῦ Σωτήρος.

— Ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ὁ κ. Ἀλ. Ναούμ.

— Ἡ τελειόφοιτος τοῦ Ὁδείου δ. Μινιὸν Ξανθοπούλου, «μυθῆτρια τῆς δ. Εὐλαμπίου, ὑποστᾶσα ἐξετάσεις εἰς τὸ κλειδοκίμβalon, ἔτυχε διπλώματος σοφιστ, μετὸν βαθμὸν ἀρίστα.

— Τὸ Ὁδεῖον ἔσχε μίαν ἐπιτυχὴν ἰδέαν. Νὰ ὀργανώσῃ σειρὰν συναυλιῶν μουσικῆς δωματίου, τῇ συμπράξει τῆς χορωδίας, ἴσως καὶ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων τοῦ πολέμου καὶ ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ συλλόγου «Αἱ φίλαι τῶν μικρῶν».

— Ὁ κ. Λαυράγκας ἐπεράτωσε τὴν μουσικὴν ἐνδὸς κινηματογραφικοῦ μελοδράματος, γραφέντος διὰ τὴν ταινίαν «Τὸ δακτυλίδι τοῦ Πιερότου». Ἡ μουσικὴ εἶνε ἐντελὴς πρωτότυπος.

— Ἡ ἐπιμελεία τοῦ κ. Τριανταφύλλου καταρτισθεῖται Μελοδραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν προετοιμάζει τὴν ἐμφάνισίν της. Αἱ μαθήτριά της γυμνάζονται ὁλοέν. Θὰ παιχθοῦν ἀνὰ μία πρᾶξις τῆς «Τόσκας» μετὰ πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Βαφειάδου, τῆς «Λακμὲ» μετὰ τὴν δ. Φωκά καὶ τῆς «Μαγὸν» μετὰ τὴν δ. Μεσολοῦρά.

— Προαναγγέλλονται συναυλίαι τῆς κ. Βελουδίου, τῶν δεσπ. Εὐλαμπίου, Δημοτραπεζοπούλου, Ἡπίτου, Γεωργῶ, Παντζοπούλου, Ζηρεφοπούλου, Λευκιάδου, Σπανδωνίδου, τοῦ κ. Φαραντάτου καὶ τῆς κ. Φωκά δευτέρᾳ ἐμφάνεισι.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Αἱ περὶ θεατρικῶν συγγραφέων διαλέξεις τοῦ «Παρασοῦ» εἶχον ἀρετὸν ἐνδιαφέρον. Ἦρχισεν ὁ κ. Ν. Λάσκαρης—ὁ περισσότερον εἰδικὸς τῶν ὁμιλητῶν—ὁμιλῆσας περὶ τοῦ Ἰωάννου Ζαμπελίου καὶ τῆς ἐποχῆς του. Κυρίως ἦτο ἱστορικὴ ἀφήγησις περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν τραγωδιῶν τοῦ πρώτου Ἑλληνοῦ δραματικοῦ συγγραφέως τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Γ. Πῶπ ὁμίλησε διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς κωμωδίας, ἀναλύσας τὰς ἐξῆς κωμωδίας: τὰ «Κορακίστικα» τοῦ Ρίζου Νερούλου, τὴν «Βαβυλωνίαν» τοῦ Δημ. Βυζαντίου, τὸν «Ἄσωτον» τοῦ Ἀλ. Σούτσου καὶ τὸν «Γάμυν τοῦ Κουτσούλη» τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ. Λαβὼν ἀφαρφήν ἐκ τῶν δύο πρώτων κωμωδιῶν, αἵτινες σατυρίζουν τὰς γλωσσικὰς υπερβολὰς ἐπετέθη δριμύς ὁ κ. Πῶπ κατὰ τῶν μαλλιαρῶν.

Ὁ κ. Φῶτος Πολίτης, υἱὸς τοῦ καθηγητοῦ, ὁμίλησε περὶ τοῦ Ζακυνθίου θεάτρου, διὰ τὸν «Χάσην» κωμωδίαν τοῦ Γουζέλη καὶ τὸν «Βασιλικόν», δρᾶμα τοῦ Μάτση. Ἐξῆρσε τὴν σημασίαν αὐτῶν ὅχι διὰ καλλιτεχνικὴν τινα ἀξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἠθικὴν προσωπικότητα τῶν ποιητῶν, φέξας τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων δραματοργῶν, ὑπονοῶν κυρίως τὸν κ. Ξενοπούλου. Ὁ κ. Πολίτης δὲν κατόρθωσε νὰ δώσῃ σαφὴν ἰδέαν περὶ τῶν δύο τούτων ἔργων, ἐκτραπέις εἰς θεωρίας καὶ κριτικὴν, χω-

ρὶς νὰ κάμῃ ἀνάλυσιν, ἐξ ἀγνοίας τῶν Ζακυνθίων πραγμάτων. Ὁ κ. Κ. Ἀγγελόπουλος, ἐλεγκτὴς τοῦ...Συνεδρίου, ἐβιογράφησε τὸν Δημ. Βερναρδάκη, ὁ κ. Ἰω. Φραγκιάς εἰς δύο διαλέξεις ἀνέλυσε τὸ δραματικὸν ἔργον τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ καὶ Σπ. Βασιλειάδου ἐν σχέσει πρὸς τὸ θέατρον τῆς ἐποχῆς του. Ἐπρόκειτο γὰρ ὁμιλήσῃ καὶ ὁ κ. Τ. Μωραϊτίνης περὶ Κορομηλά, ἀλλ' ἡ διάλεξις ἐματαιώθη.

— Ὁ κ. Ι. Δαμβέργης ἀνέγνωσεν ἐν τῷ Δημοτ. Θεάτρῳ τὰ «Τραγοῦδια τῆς φυλακῆς», σατυρικοὺς στίχους γραφέντας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς φυλακισέως του, ὁ κ. Δ. Δεσμίνης ἐν τῷ συλλόγῳ τῆς «Ἐθνικῆς Ἀμύνης» περὶ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ Πολιτείᾳ, ἐν τῷ «Παρασοῦ» ὁ καθηγητὴς τῆς φυσικῆς κ. Σ. Βραχάμης περὶ καθορισμοῦ τῶν τοιναίων διαστημάτων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς καὶ μετ' αὐτὸν ὁ κ. Ψάχος ὅστις ἀπὸ μουσικῆς ἀπόψεως ἀνέπτυξε τὸ θέμα μετὰ σχετικῶν παραδειγμάτων.

— Ἐν Πειραιεὶ ὁ κ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδης ὁμίλησεν εἰς τὸ Πειραικὸν Ὁδεῖον περὶ τοῦ Σέρβου συγγραφέως Λαζάροβιτς, ἀναγνώσας ἐκ μεταφράσεως ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα διηγήματά του καὶ ἀποσπάσματα ἄλλων ἔργων του.

— Ἐξηκολούθησαν αἱ κατὰ Τρίτην διαλέξεις τῶν «Διονυσίων». Ὁ κ. Β. Ἡλιάδης ὁμίλησε περὶ τοῦ Τουρκικοῦ καὶ Ἀρμενικοῦ θεάτρου, διανθίσας τὴν διάλεξίν του μετὰ φαιδρὰ ἀνέκδοτα καὶ περιεργότατας ἐνδιαφερούσας πληροφορίας.—Ὁ κ. Μ. Λιδωρίκης μετὰ πολλὴν ἀρέλειαν ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Παντομίμας, ἰδίᾳ κατὰ τὸς Ρωμαιοὺς χρόνους. Ἡ κ. Κυβέλλη καὶ οἱ κ. κ. Βεάκης καὶ Παπαγεωργίου ἐπαίξαν τὸ γνωστὸν μιμόδραμα τὸ «Χέρι».—Ὁ κ. Θ. Συναδινὸς ὁμίλησε διὰ τὸ Ἑλλήν. λαϊκὸν τραγοῦδι, καθ' ὅλην του τὴν ἐξέλειξιν ἀπὸ τοῦ 1824 μέχρι σήμερον δηλ. διὰ τὸ τραγοῦδι ὅχι τὸ δημοτικόν, ἀλλὰ τοῦ δρόμου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Ἐπτανήσου. Ἡ δ. Ἑλλή Βαφειάδου ἐτραγούδησε ἐξ ὥραια λαϊκὰ τραγοῦδια ἰσορίθμων διαφόρων ἐποχῶν μετὰ φωνὴν καθαρὰν καὶ ἔνθονον, τὰ ἐξῆς: Παραλλαγήν τῆς μουσικῆς τῆς «Μασσαλιώτιδος», «Ὅπόσον μύρρη ἄβυσσος» τοῦ Ν. Ζαῖμη, «Χίλιες φορὲς ἀγάπη μου», «Ἀχ, γιατί» τοῦ Στρουμπούλη, «Θυμᾶσαι κάποτε ἔκλαψα» τοῦ Λαμπελέτι, «Ἐσένα ποῦ σ' ἀγάπησα» τοῦ Ξανθοπούλου καὶ τὸ «Τσοπανόπουλο» τοῦ Κοκκίνου.

Ὁ ἠθοποιὸς κ. Ν. Παπαγεωργίου ἀνέγνωσε τὴν διάλεξιν τοῦ Μαίτεργλινγκ περὶ τοῦ νεωτέρου δράματος κατ' ἰδίαν μετάφρασιν, ἐπαίχθη δὲ κατόπιν τὸ μονόπρακτον «Μέσα στὸ σπίτι» (Interieur) τοῦ Βέλγου δραματογράφου. Ὁ κ. Ἡλ. Βουτιερίδης ὁμίλησε περὶ τῆς γυναικὸς εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους ἐκθέσας πῶς ὁ μέγας τραγικὸς παρουσιάζει τὴν γυναῖκα ὡς ἐρωμένην, κόρην, σύζυγον καὶ ἀδελφὴν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας ἐποχὰς καὶ ἄλλους ποιητάς. Ἀνέλυσε τὸν χαρακτήρα τῆς Ἀντιγόνης, Ἡλέκτρας, Δηϊανείρας καὶ Τεκμήσης. Τὴν διάλεξιν συνόδωσεν ἀπαγγελία τοῦ κ. Παπαγεωργίου καὶ τῆς κ. Δρακοπούλου χαρακτηριστικῶν ἀποσπασμάτων, ἀπὸ τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους. Τὸ αὐτὸ θέμα εἶχε πραγματευθῇ ἄλλοτε ἐπίσης ἐν διαλέξει ἢ ἐν Γερμανίᾳ ἤδη διδάκτωρ τῆς φιλολογίας δεσπ. Μυροσίην Κλεάνθους.

Εἰς τὰ «Διονύσια» ἐπίσης, ὁ κ. Κ. Σπανούδης ἔδωσε πλήρη τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἄρτι θανόντος πρώην

Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμίτ. Ὁ κ. Κ. Φιλήντρας ὤμιλησε περὶ Θράκης.

—Ἐγένετο μία ἀκόμη διάλεξις τῆς Γυναικείας Ἀκαδημίας, καθ' ἣν ὁ κ. Μ. Καλομοίρης ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα «Ἐχομεν ἐθνικὴν μουσικὴν»·

—Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ὤμιλῃσαν: Ὁ κ. Γ. Σωτηρίου περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου καὶ τῶν μέχρι τοῦδε συντελεσθεῖσών ἐν τῷ Ναῷ ἐργασιῶν. Ὁ κ. Ἀνδρεάδης περὶ τοῦ Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ Δίλκε ὡς φιλέλληνας καὶ ἐν ἄλλῃ διαλέξει περὶ Ἑμμ. Ροῖδου. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Wace περὶ τῶν δύο μεγάλων Ἀγγλων φιλελλήνων τοῦ στολάρχου Ἀοτιγγος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἑλλάδος Γ. Φίνλαϊν. Ὁ κ. Κουκουλὲς περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν, περιγράφας τὴν Βυζ. οἰκίαν καὶ εἰκονίσας ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸν βίον τῆς οἰκοδομητικῆς, τὸν στολισμὸν τῆς, τὰς ἀσχολίας τῆς. Ὁ Ἀγγλος ἀρχιτέκτων κ. Μῶσον ὤμιλησε περὶ τῶν σχεδίων του διὰ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν Ἀθηνῶν, παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

—Ἐν τῇ Γαλλ. Σχολῇ ὁ καθηγητὴς κ. Ρουσσέλ ὤμιλησε περὶ τοῦ ἰδεαλισμοῦ τοῦ Ροσσάν.

—Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας κόμης Μπουσάρι, συνεχίζων τὴν περυσινὴν διάλεξίν του περὶ Ἀντῶν, ἀνέγνω ἐν τῇ Ἰταλικῇ σχολῇ τὸ δεύτερον ἔκθεμα τοῦ «Παραδείσου», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Φλωρεντίνος ποιητὴς συνοδεύμενος ὑπὸ τῆς Βεατρικῆς ἀναβαίνει εἰς τὴν Σελήνην καὶ ἐξηγεῖ τὰς κηλίδας καὶ τὰς σκιὰς τοῦ πλανήτου.

—Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἑμποροῦπαλλήλων ὤμιλῃσαν οἱ ἑταῖροι τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ ὀμίλου» κ. Φιλήντρας περὶ τοῦ «Δασκάλου» καὶ Κ. Παρορίτης περὶ τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Ψυχάρη, τὰ ὁποῖα εὔρε πολὺ ψυχολογικά, τὰ συνέστησε δὲ εἰς τὸ ὥραϊον φῶλον διότι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἐθεοποίησε τὸν ἔρωτα καὶ ἔχει λατρεύσει τὴν γυναῖκα—ὡς ἀπέδειξεν ὁ δεύτερος πολὺ παράκαιρος—κ. Παρορίτης—γάμος του! Ἐκ τῶν διηγημάτων του ἀνέγνω τὴν «Ζούλια» καὶ τὸ «Δακτυλίδι τοῦ Ρίγη». Διὰ τὸν κ. Ψυχάρην ἐγένοντο διοργανώσεις τῶν περὶ τὸν «Πυρρὸν» νεαρῶν μαλλιαρῶν καὶ ἄλλαι διαλέξεις. Ὁ κ. Ταγκόπουλος πατήρ ὤμιλησε διὰ τὸ ἔργον τοῦ αἰρεσιάρχου ἐν σχέσει πρὸς τὴν πολιτικὴν, ὁ κ. Ταγκόπουλος υἱὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ποίησιν καὶ ὁ κ. Βελμύρας διὰ τὸ θέατρον τοῦ Ψυχάρη.

—Εἰς τὸ Ὠδεῖον ὁ ποιητὴς κ. Κλέων Παράσχος ὤμιλησε διὰ τὸ ἔργον τοῦ Φλαμανδοῦ ποιητοῦ Βεράρεν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Σπυρίδων Περεισιᾶδης, ποιητὴς ἐμπνευσθεὶς πάντοτε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν καὶ τὰ Ἑλληνικά ἦθη. Ὁ «Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου», ἡ «Γκόλφω», ἡ «Σκλάβ», συνεκίνησαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ σκηνῆς, καταστήσαντα δημοτικώτατον τὸν ἀφελῆ ἄλλ' ἐνθουσιώδη καὶ πλήρη λυρικοῦ πατριωτισμοῦ ποιητὴν, τὸν πομπικὸν ψάλτην τοῦ εἰδυλλίου. Καίτοι τυφλωθεὶς δὲν ἔπαυσε γράφειν στίχους. Ὁ Περεισιᾶδης ἀπέθανεν ἐγκαταλειμμένος καὶ ἀπογοητευμένος. Τὸ Κράτος ἐν τούτοις τὸν ἐνεθυμήθη θανόντα. Ἐκδηδεύθη τοῦλάχιστον δη-

μοσίᾳ δαπάνῃ. Τὸ συμβούλιον τῆς Ἐταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων παρηκολούθησε τὴν πτωχικὴν κηδεῖαν, ὃ δὲ πρόεδρος κ. Ἀννινὸς ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρον.

—Εἰς τὸ Κερκυραϊκὸν χωρίον Ποταμὸς ἀπέθανεν ὁ λαϊκὸς ποιητὴς Σπύρος Περούλης. Ἦτο παπουτσῆς εἰς τὸ χωριό του, ὅτε πρὸ 15ετίας ἀνεκαλύφθη ὅτι ἔγραφε στίχους, λαϊκῆς πάντοτε μορφῆς ἀλλὰ πλήρεις ἀφελοῦς χάριτος, μὴ ἔχοντας τὴν ἔκφρασιν τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος, ἀλλὰ τῶν Ἑπτανησίων ποιητῶν, μὲ περιορισμένον ὅμως τὸν ποιητικὸν ὀρίζοντα. Ἐτόνιζε ὁ ἴδιος τοὺς στίχους του καὶ τοὺς ἐδίδασκεν εἰς τοὺς χωρικοὺς. Ὁ ποιητὴς ἦτο ραχητικός, δύσμορφος, εἶχε ὅμως τρυφεράν ψυχὴν. Ὁ Μαβίλλης τὸν ἐξετίμα πολὺ. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Περούλη καλλιτέρα θεωροῦνται ὁ «Κύνος» καὶ ὁ «Πολεμιστής».

—Ὑποδείξει τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ἀπενεμήθη τὸ παράσημον τῆς Ἀκαδημαϊκῆς δάφνης εἰς τρυῖ δημοσιογράφους κ. κ. Κ. Σπανοῦδην, Γ. Αὐκέρειον καὶ Ἀλ. Φωτιάδην.

—Πρὸς πλήρωσιν δύο θέσεων κενωθείσων εἰς τὴν Φιλολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Γενικῆς Ἱστορίας παραιτηθέντος πτῦ κ. Λάμπρου καὶ τῆς Λατινικῆς φιλολογίας, ἀποχωροῦντος δι' ὄριον ἡλικίας τοῦ κ. Σακελλαροπούλου, ὑπέβαλαν ὑποψηφιότητα διὰ τὴν πρώτην ἔδραν οἱ κ. κ. Κ. Ράδος, Π. Κοντογιάννης, Σ. Κουγέας, διὰ δὲ τὴν δευτέραν οἱ κ. κ. Ε. Σκάσης, Γ. Γρατιοῦτος καὶ Ν. Λιβαδάς, ὅστις καὶ τὴν πολυμερεστέραν ὑπέβαλεν ἐργασίαν. Ὡς καθηγητὴς τῆς Γεν. Ἱστορίας ἐξελέγη διὰ ψήφων 8 διορισθεὶς ἀμέσως ὁ κ. Σ. Κουγέας. Διὰ τὴν ἔδραν τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας ἐζήτησεν ἡ Σχολὴ ὅπως υποβληθῶσι τὰ ἔργα τῶν ὑποψηφίων.

—Ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Ζερβὸς ἔκαμεν ἑναρξιν τῶν παραδόσεων του μὲ θέμα τὰ Μαθηματικά ἐν σχέσει πρὸς τὴν φιλοσοφίαν.

—Διὰ Β. Δ. κατηρτίσθησαν αἰεπιτροπαὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ ἐθνικοῦ ἀριστείου τῶν γραμμύτων καὶ τεχνῶν ὡς ἐξῆς:

Διὰ τὴν κρίσιν τῶν λογοτεχνικῶν ἔργων τοῦ 1918 ὁρίσθησαν οἱ κ. κ. Ἀγγελὸς Βλάχος, Χ. Ἀννινός, Γ. Δροσίνης, Ι. Πολέμης καὶ Γ. Σουρῆς. Τῶν μουσικῶν ἔργων τῆς τριετίας 1916—1918 ἡ κ. Αὔρα Θεοδωροπούλου καὶ οἱ κ. κ. Δ. Λαυράγκας, Ἀνδρ. Μπουλατζὲ καὶ Ἀρμ. Μαρσίζ. Τῶν ἔργων ζωγραφικῆς τῆς τριετίας 1916—1919 οἱ κ. Γ. Φουζέρ, Α. Ουάϊς, Β. Χίλλ, Γ. Ἰακωβίδης καὶ Ζαχ. Παπαντωνίου. Τῶν ἔργων γλυπτικῆς τῆς τριετίας 1918—1920 οἱ κ. Γ. Φουζέρ, Α. Ουάϊς, Β. Χίλλ, Γ. Ἰακωβίδης καὶ Χ. Τσουντας. Ἡ τρίτη ἐπιτροπὴ ἐξέλεξε πρόεδρον τὸν διευθυντὴν τῆς Γαλλικῆς Ἀρχ. Σχολῆς κ. Γ. Φουζέρ καὶ γραμματέα τὸν κ. Ζ. Παπαντωνίου, ἡ δὲ τετάρτη πρόεδρον τὸν καθηγητὴν κ. Χ. Τσουνταν καὶ γραμματέα τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχ. Σχολῆς κ. Ουάϊς.

—Ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων, ὅτι ἀνευρέθησαν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀγίας Γενεβιέβης ὑπ' ἀριθ. 3408 χειρόγραφα περιέχοντα τὰς δέκα ὠδὰς τοῦ Κάλβου «Ἰονιάς», συλλογὴ ὠδῶν εἰς νέαν ἑλληνικὴν ἐπὶ φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον θεμάτων.

—Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας κατηρτίσθη σχέδιον νόμου περὶ ἰδρύσεως λαογραφικοῦ ἀρχείου.

Δι' αὐτοῦ λαμβάνεται πρόνοια πρὸς διάσωσιν, περισυλλογὴν καὶ ἔκδοσιν μνημείων τοῦ βίου τῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πρὸς τήρησιν τοῦ ἀρχείου τούτου ὁρίζεται εἰς διευθυντής, εἰς ταξινόμος, τρεῖς ἐκίονοι ταξινόμοι καὶ τρεῖς κατώτεροι ὑπάλληλοι. Ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ πενταμελὴς θὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν ἔκδοσιν λαογραφικῶν δημοσιευμάτων καὶ μουσικῶν βιβλίων. Οὕτω θὰ καταρτισθῇ βαθμυδὸν ἀρχεῖον περιλαμβάνων ὅλας τὰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ. Τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα, αἱ δοξασίαι, ἡ δημώδης ποίησις καὶ μουσικὴ, οἱ χοροὶ θὰ ἀποθησαυρισθοῦν εἰς λαογραφικὰς συλλογὰς, κινήματογραφικὰς ταινίας καὶ φωτογραφικὰς πλάκας.

— Ἀπελύθησαν 16 καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐν οἷς δύο τῆς Θεολογικῆς σχολῆς οἱ κ. κ. Μεσολωρᾶς καὶ Ἀνδρουτσος, καὶ δύο τῆς φιλοσοφικῆς, οἱ κ. κ. Καρολίδης καὶ Ἐξαρχόπουλος.

— Ὁ Φιλαδέλφειος λυρικὸς διαγωνισμὸς παρατέθη μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

— Ἐτελέσθη ἐν τῷ «Παρνασσῷ» λπισθημονικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀειμήστου μαθηματικοῦ Κ. Στεφάνου. Ὁμίλησαν οἱ κ. Κ. Ζέγγελης, Γ. Ρεμουνδος, Φ. Νέτσης, Κ. Μαλτέζος καὶ Α. Παπαμάρκου.

— Ὁ ἐν Παρισίοις Σύλλογος πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἀπένευμε τὸ Ζάπτεον βραβεῖον εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς ἱστορίας κ. Ράδον διὰ τὴν περὶ Μηδικῶν σοφὴν πραγματείαν του.

— Ὁμᾶς ἀγαπώντων τὰ γράμματα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, διωργάωσεν εἰς τὰ «Διονύσια» φιλολόκων μνημόσυνον τῆς πρὸ δωδεκαετίας ἀποθανούσης διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου. Μετὰ τὴν ἀσύγγνωστον παράλειψιν τοῦ «Παρνασσοῦ» κατὰ τὰς περὶ διηγηματογράφων διαλέξεις, ἐπεβάλλετο ἡ ἀπονομὴ ὀφειλομένης τιμῆς εἰς τὴν πρῶτην Ἑλληνίδα διηγηματογράφον. Μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Παπανοῦτσου ὅστις καὶ ὥδην ἐπιμνημόσυνον ἀπήγγειλε μὲ πολὺν λυρισμόν, ὁ κ. Ἀλ. Μωραΐτης εὐχλόττως ἰστόρησε τὸν ταιλαιπωρημένον βίον καὶ ἐναφάνισεν εἰς γενικὰς γραμμὰς τὸ φιλολογικὸν ἔργον τῆς Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας τὰ διηγήματα διήρθεσαν εἰς τὰ Βυζαντινὰ—τὰ καὶ καλλίτερα—εἰς τὰ Παραμύθια, ἔχοντα ξενικὴν ἐπίδρασιν καὶ εἰς τὰ Κοινωνικά. Ὁμίλησε καὶ διὰ τὸ μόνον θεατρικὸν τῆς ἔργου, τὴν «Ἀγναν Κομνηνὴν» δῶμα λίαν διεξοδικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπεξεργασθῇ, ἵνα καταστῇ κατάλληλον πρὸς παράστασιν. Ἡ δεσπ. Μ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Κομνηνοῦ καὶ ὁ κ. Ζ. Οἰκονόμου ἀνέγνωσαν τὰ διηγήματα τῆς Παπαδοπούλου Ἐρωσ καὶ Ἐκτίμησις — Θεοδώρα — Ἐπιστολὴ τῆς Ἐνόχου.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ στρατάρχης Ζόφρ ἐξελέγη διὰ ψήφων 39 κατὰ μῆς Ἀκαδημαϊκὸς εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ. Ὁ εἰσηγητὴς τῆς ὑποψηφιότητος κ. Δενὺ Κοσσὸν ἐδήλωσεν ὅτι ὁ στρατάρχης πρέπει νὰ γείνη Ἀκαδημαϊκός, διότι θὰ εἶνε πολῦτιμος ἡ συνεργασία του ἐν τῷ Δεξικῷ διὰ τοὺς στρατιωτικὺς ὅρους.

— Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος δεξιόσις τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ φιλοσόφου Μπέρζον, ἐκλεγέντος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ὀλιβιέ. Ὁ κ. Ντουμίκ διὰ μακροῦ λόγου ὁμίλησε διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Μπέρζον.

— Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐξελέγειν ἀντεπιστέλλον μέλος τὴν Βασίλισσαν τῆς Ρουμανίας Μαρίαν, ἣτις εἶνε τοπιογράφος καὶ ἀνθογράφος ἐξαιρετικῆς τέχνης. Ἰδίως διακρίνεται εἰς τὰς ὕδατογραφίας. Εἶνε δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ ποιήτρια. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας εἶνε ἡ πρῶτη γυνὴ ἣτις ἀξιούται τῆς τιμῆς τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας.

— Ἐναέριος ἐπίθεσις κατὰ τῆς Βενετίας τὴν 13 Φεβρουαρίου ἐπροξένησε ζημίαν εἰς ἱστορικὰ μνημεῖα. Ἐβλάβησαν αἱ ἐκκλησίαι Σαιν Τζοβάνι, τὸ Ρατσιό, ὅπερ εἶνε τὸ Πάνθεον τῆς Βενετίας, ἡ πύλη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου χρονολογουμένη τὸ 140 μ. Χ. Ἐπίσης σημαντικὴ εἶνε ἡ καταστροφὴ μέρους τῶν ὑπερόχων Βυζαντινῶν Μωσαϊκῶν τοῦ Ἀγ. Μάρκου.

— Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καλλιφορνίας ἐορτάζει προσεχῶς τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς ἰδρύσεώς του. Ἡ Ἑλλάς θὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ τοῦ προξένου κ. Τσαμαδοῦ.

— Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων διδάσκουν ἀπὸ τινος οἱ Σερβοὶ Κούμπιγκ, Ζιβάνοβιτς Στακογιέβιτς καὶ Α. Βελίδης μὲ σκοπὸν νὰ καταστήσουν γνωστὰς εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν Σερβικὴν φιλολογίαν καὶ ἱστορίαν.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ κριτικὸς καὶ χρονικογράφος τοῦ «Φιγαρώ» Φρανσίς Σεβσσύ, ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν. Ἐγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμον Masque de fer, διηθῦνε τὸ φιλολογικὸν παράρτημα τοῦ «Φιγαρώ» καὶ ἔγραφε κριτικὰς διὰ τὰ δραματικὰ ἔργα καὶ τὰ βιβλία. Τὰ καλλίτερα χρονογραφήματά του συνήνωσεν εἰς τόμον μὲ τὸν τίτλον «Visages». Ἐξέδωκε τὰ «Portraits d'aujourd'hui» καὶ τὸ «Grands Enterrements».

— Ἀπέθανεν ὁ Ρώσος δημοσιογράφος Μιλάν Βόγιοβιτς, ἀρχισυντάκτης τῆς «Ρούσκιε Σλόβα» καὶ ἐκδότης τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἰστερα».

— Ὁ κ. Ζοννάρ, Ἀρμυστὴς τοῦ Ἀλγερίου, ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἡθικοπολιτικῶν Ἐπιστημῶν, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Εὐγενίου Ροστάν.

— Εἰς τὸ Παρίσι διοργανώθησαν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἀρκεταὶ ἰδιωτικαὶ ἐκθέσεις ζωγράφων. Αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Γουστάβου Courbet, οἱ αἰσθητικοὶ πίνακες τοῦ H. de Warocquier, αἱ κρητιδογραφίαι τοῦ Lery-Dhurmer, αἱ ὕδατογραφίαι τοῦ Φερδ. Truffaut, τὰ χαρακτηριστικὰ ἔργα τοῦ A. Lépère καὶ τὰ ἱμπρεσιονιστικὰ τοῦ Alb. Lebourg προσεκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλοτέχνων.

— Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος φιλόσοφος Ἰούλιος Lachelier μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἡθικοπολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἐν ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν. Ὁ θάναός εἶχεν ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ φιλοσοφίᾳ, ἐκ τῶν ἔργων του δὲ γνωστότερα εἶνε ἡ «Ψυχολογία καὶ Μεταφυσικὴ» καὶ ἡ «Μελέτη ἐπὶ τῆς θεωρίας τοῦ συλλογισμοῦ».

— Κατὰ τὴν ἐν Ρωσσίᾳ ἐπανάστασιν, ἐβλάβησαν ὥς ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ πολλὰ μνημεῖα τῆς Μόσχας ἱστορικῆς ἀξίας.

— Τὸ ἐτήσιον βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας Γκονκούρ, ἀπενεμήθη εἰς τὸν κ. Mallherbé διὰ τὸ ἔργον του «La Flamme au poing».

— Εἰς τὸ «Mercure de France» τῆς 1 Ἰανουαρίου ἐδημοσιεύθη ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ G. Aubault διὰ τὴν Προσευχὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Πενάν.